

איןبشر המת מרגיש באיזמל.

הצורות הבאות על האומה יש מהן שעייר עניין הוא הפחד על מצב העתיד. כי יש לפעמים שאיזה מלכה תפגע את חברתה בדבר קTON, שמצד העניין ההוה אין לו איזה ערך ומ"מ תתרגש האומה הנפוגעת מאד, מפני שבתוור אומה שלמה היא מסתכלת אל מצב העתיד שלא וראה שע"י התגברות הקלה יוכל לבא עניין מפסיד גדול לחסנה הלאומי לימים הבאים, ויש מהן צרות שחן מצירות צעדי האומה לשעתה.

והנה כשם שהאדם אין יכול להרגיש יפה בין בשכלו בין בהרגשותו לא"א בהיותו בריא ושלם בכל כחותו וחושיו, כן האומה אינה יכולה להרגיש לא ערך של פחד מצד איזה אסון כליל שנראה גנשוף למצב האומה בכללה לעתיד, וכן להרגיש יפה המרירות שיש ברעות המצב ההוה, לא מצד הרע הפרטני המגע לכל פרט, לא"א להרגיש את הרע הלאומי הכללי, לא"א בהיותה בריאה בתכיסייה הלאומית בארץ, ממלכתה, מקדשה וכנה, שופטיה ושריה.

ע"כ בגנות א"א לכל שיורגן מצד האומה שום דבר צרה כללית בכל תוקף רישומה, ואין ראוי לכתוב דברם כללים בשבייל הכלל כי"א מי שיוכל לצירום בכל עמק ומחותם, אבל מי שמריגשים רק בתור צרה פרטית לו או לפרטיהם רבים, לא הגע עד הרושם שצריך לעשות דבר של צורת האומה. והנה אנחנו בעוננו אבדנו זאת ההרגשה למגרי, ואם יאמר אדם שמצור בצרתן של ישראל, לא יוכל להתפאר בלבבו כי הוא יורד עד עמeka של צרת הכלל. כי זאת ההרגשה אי אפשרית לנו כי אבדנו את הדריכים שבhem ועל ידם אפשר להרגיש צרת הכלל. ע"כ דברם של סייפורן צרות הכלל מצד הפחד לסכנות מצב הלאומי שיש בהם, אין לנו יכולם להערכם כראוי, מפני שאין שוטה נפגע. הפקח שמכיר ערך הסכנה כשהולך במקומות סכנה שצפוי הוא לאISON, הוא נפגע ומתומג ועציבו יתרגשו, מה שא"כ השיטה, הוא לא יבהיר, מפני שאין מכך ערך החיים ולא ערך הסכנה. כן אנחנו איןנו מכירים את הערך הלאומי, ע"כ לא יוכל כלל להתרגש מ对照检查 העתיד האפוי להפסד חיללה, ע"כ אין לנו יכולם לכתב אלו המגילות. וכן דברים שהם צרות של ההוה, אנו אנחנו מסוגלים להרגיש כלל את עומק המרירות שיש בהם מצד צרת הכלל, כי אבדנו את הקשר האמתי וחיות האמיתית של העמימות, ע"כ אין לנו מרגשים שם שאין בשער המת מריגש באיזמל. א"כ גם אם נציגו איזה צורה בספר, נציגירה רק כפי הכרתנו, והכרתנו אינה עולה מעלה מערכת של הפרט או המון פרטיטם, ואין לנו יכולם להשרות שליחי ציבור לכתחיבת הצורות, שזאת היא הקדושה השရואה בכל אופן על דבר ללי שנכתב בעבור כל ישראל, מגילות תענית, שכותבה הרגישו את העניינים הכלליים כפי המדה השלמה הלאומית הכללית, ע"כ יש בסגולות דביריהם לעשות רושם כלל, מה שא"כ אנו כשנכתב בתור כתובים بعد הכלל את הצורות הכלליות, נורידן מערכן ע"י מיעוט הכרתנו וחוסר הרגשתנו, ולא תצא אותה התועלת הרצiosa שיצאת מהדברים הכלליים שכתובות אנשי רוח ד' בעוד רוח עמנו הי' כמו חי נצב ועומד על עמדתו הנכון.

הכנה לפורים 8

אסתר פרק ג

(טו) קערצים נצאו בחופים בקר הפלך והקמת נתנה בושאן הברה ותפלך וקמן ישבו לשותה ונעיר שושן נבוכה

פרק ד

(א) ומתקבש שוק ואפר ויצא בתודה הער ווועק זאה גולדת ומאה:

(ב) ויבוא עד לפני שער הפלך פי אין לבוא אל שער הפלך בלבוש שוק:

(ג) ובכל קזינה ומדיינה מקום אשר דבר הפלך וקתו מגיע אבל גודל ליהזים צום וקבי ומפסיד שוק נאפר יצע לרביים:

רש"י אסתר

והעיר שושן נבוכה – היהודים שבה

אבן עוזרא על שמות פרק יד פסוק ג
והעיר שושן נבוכה. והטעם כарам שלא ימצא עצה ולא ידע מה יעשה.

מדרש רבא

הדא הוא דכתיב והמלך והמן ישבו לשותה היה אחד מישראל יוצא לשוק ומקש ליקח ליטרא בשור או אגודה של רק היה הפרש חנקו ואומר לו לאחר אני הורגך ומבזבז את ממונו הדא הוא דכתיב והעיר שושן נבוכה.

ספר יערות דבש - חלק ראשון - דרוש ח (המשך)
והמלך והמן ישבו לשותה והעיר שושן נבוכה, ויש להבין נבוק זה מה טיבו, הנה ליה לומר והעיר שושן צר ליהודים ויום טוב לנכרים,

מדרש פנים אחרים
ומרדכי ידע את כל אשר נעשה. ידע לדפאות את המכה